

”יוליוס קיסר” מאת וויליאם שייקספיר

דמות: אנטוניוס

רעי, בני רומי, בני ארצי, שמעו לי.
זו עת קבורת קיסר, לא עת הלל לו.
גנותו של איש אחריו רואה חיים.
זכותו – לרוב עם עצמותיו נטמנת.
לו כן גורל קיסר, מפיו של ברוטוס
הרי שמעתם – קיסר שאף שלטון.
אם כך, הרי שחטא כבד חטא הוא
ובכל מידת הדין נשא חטאו.
כאן, ברשותם של ברוטוס והשאר,
כי איש כבוד הוא ברוטוס הנדיב, -
וכך כולם כולם אנשי כבוד, -
דבר עמדתי על גופת קיסר.
רעי היה, ישר ונאמן לי,
אבל שלטון שאף הוא, אמר ברוטוס,
וברוטוס איש כבוד הוא כנודע.
שבויים הביא הוא בהמון לרומי
ודמי כפרם מלאו את אוצריה.
האם סימן הוא לשאיפת שלטון?
לקול שוועת דלים בכה קיסר.
שואף שלטון – טיבו נוקשה מזה.
אבל שלטון שאף הוא, אמר ברוטוס,
וברוטוס איש כבוד הוא כנודע.
כולכם עדים – בחג הלפרקל
שלוש פעמים הושטתי לו הכתר
והוא שלוש סרב. תשוקת שלטון היא?
אבל שלטון שאף הוא, אמר ברוטוס,
והן מודעת זאת כי איש כבוד הוא.
לא להזים דבריו של ברוטוס קמתי,
אך בא אני לומר את שידעתי.
הן אהבתם אותו ולא בלי טעם,
מה טעם תמנעו, אפוא, מבכות לו?
אהה, תבונה, אל חיתו טרף נסת
ונסתתרה בינת אדם. סלחו לי.

לבי שם עם קיסר בארוננו
ולו אשהה עד אם יושב אלי.
אך תמול היה מוצא שפתי קיסר
חוק לתבל. היום הנה מוטל הוא
ומי כה דל כדי לתת כבוד לו?
הה, נכבדי, לו לשלח קמתי
חמה ומרד בלבכם, הלא
אחטא לברוטוס ואחטא לקסיוס
אשר – כולכם יודעים – אנשי כבוד הם.
לא, לא אחטא להם, מוטב אחטא
למת, אחטא לכם ולי, ובל
אחטא נא לאנשי כבוד כאלה.
אבל ראו זה כתב. חותם קיסר בו.
בלישכתו מצאתיו, צוואתו היא.
אם ישמעו העם את זה הכתב,
אשר, סלחו, קרוא לא אקראנו,
הלא ילכו נשק פצעי קיסר
וטבל מטפחותם ביקר דמו,
כן, לו רק שעה משער ראשו
לזכר יבקשו וביום מותם
זאת יצוו כרכוש גדול ורב
ליורשיהם.
עצרו ברוחכם, רעים טובים.
כי לא אקרא זאת. למה זה תדעו
עד מה מאד אהב אתכם קיסר.
לא עץ אתם, לא אבן, כי אדם;
ובשמעכם רצון קיסר, עשוי הוא
להבעירכם כאש, לטרוף דעתכם.
טוב כי נסתר מכם שנכתבתם
יורשיו.
האין עוצר לרוחכם? עמדו נא!
נקשתי בלשוני בהזכירי זאת.
יראתי פגוע באנשי כבוד
שאת קיסר דקרו פגיוניהם.
יראתי זאת.
רעי, רעי שלי, אל נא אטיל
בכם סופת – פתאום כזאת של מרד.
הם, שעשו כל זאת, אנשי כבוד הם.
טינות יחיד אשר היו להם
ועוררום, אבוי, איני יודע.

אנשי כבוד ודעת הם. בטוחני
כי תשמעו מהם דברים של טעם.
אינני בא, רעי, לגנוב לבכם.
אינני מיודעי נאום, כברוטוס,
כי אם – הלא תדעו – איש תם ולא למד,
שאת רעו אהב. אף הם יודעים זאת
אשר הרשוני ברבים לספוד לו.
לא לי שנינות, לא רב דברים, לא שם,
לא דמות, לא פתחון פה, לא שוט לשון
להסעיר דם. רק לתומי אשיח,
לומר לכם את שתדעו ידוע.
אך אילו שמי ברוטוס, ולו ברוטוס הוא אנטוניוס,
היה אנטוניוס את לבכם מרעיש
ובכל אחד מני פצעי קיסר
נותן לשון, אשר את אבני רומי
תניע מרבצן לקום למרד.